

José Ramón Bauzà

Biografia política del president del PP de les Illes: una carrera ràpida des de l'anonimat fins a la candidatura a president del govern.

José Ramón Bauzà va néixer a Madrid l'any 1971. Fill de pare mallorquí i mare madrilenya, va estudiar apotecaria a la Universitat Complutense de Madrid. En obtenir la llicenciatura aterrà a Mallorca. Resideix a Marratxí, un municipi d'interior que limita amb Palma. És un dels que més han crescut urbanísticament i demogràficament durant els darrers vint anys i, més intensament, a la dècada d'or del maó. La població ha passat de 16.000 habitants el 1997 a quasi 33.000 el 2008. La proximitat amb Palma l'ha convertit en una mena de gran municipi dormitori de la capital. Els nuclis de població tradicionals –Marratxinet, Pla de Na Tesa, Pòrtol, Sa Cabaneta...– s'han trobat envoltats per la construcció extensiva d'infinat de promocions de cases adossades i de xalets unifamiliars.

D'apotecari a batlle. El context geogràfic és important en la biografia política de Bauzà. S'afilià al PP l'any 1996. En un municipi com Marratxí, el cens demogràfic i electoral del qual creixia en progressió geomètrica, els partits necessitaven més militants i gent qualificada per a entrar a les llistes electorals. O, com és el cas del jove apotecari acabat d'entrar al partit, per cobrir baixes de càrrecs públics. Així que va tenir el carnet de militant del PP, Bauzà entrà a l'ajuntament, el 1996 mateix, per substituir un company del grup municipal del partit, a l'oposició. A les eleccions del 1999 el PP tornà perdre i Bauzà es quedà novament als

seients de l'oposició. Als comicis del 2003, però, tot canvià. El PP pactà amb un grup independent local i formà govern. Bauzà fou nomenat tinent de batlle d'Urbanisme i de Sanitat. Sota el seu mandat urbanístic el municipi continuà creixent en població amb una construcció desafortunada: el 2003 tenia 25.000 habitants. Al cap de cinc anys, 33.000. Un augment del 32%.

En aquells moments ja era el militant de més projecció pública del PP a Marratxí. D'aquí ve que el 2004 fos elegit nou president de la junta local del partit. Fruit del pacte amb el grup dels independents, el 2005 Bauzà substitueix el batlle. Malgrat els seus nous dos càrrecs, la projecció que tenia aleshores Bauzà fora de l'àmbit estRICTE de Marratxí era gairebé nul·la. Recordem que aleshores el PP, amb Jaume Matas, governava amb majoria absoluta a les Balears. Un batlle nou, ni que fos d'un municipi important demogràficament, no tenia gaire pes dins el partit. Participava, això sí, a les reunions internes per causa del càrrec orgànic local. Però era pràcticament desconegut.

De batlle a president del PP. A les eleccions del 2007, mentre el PP perdia el poder a les principals institucions de les Illes, Bauzà assolí la majoria absoluta a Marratxí. Esdevenia, per tant, un dels pocs referents de poder institucional en un PP derrotat i abatut. La fugida de Matas (juny del 2007) deixà un buit de poder al partit. La direcció de Madrid imposa Rosa Estaràs com a nova presidenta de la formació. Comencen tot d'una a sorgir els escàndols de corrupció que afectaran greument el PP. Estaràs, a més, ha de fer front a diversos intents de rebel·lió, sobretot del batlle de Calvià, Carlos Delgado, que –com Bauzà– també havia obtingut majoria absoluta. Delgado és el representant de l'ala més espanyolista del PP. Furibundament anticatalanista, s'oposava a Estaràs perquè era “part del passat” i volia diputar-li la presidència per fer un partit “sense complexos”

José Ramón Bauzà, president i candidat del

contra els catalanistes i contra el català. Es presentà al congrés de l'estiu de 2008 contra Estaràs, però perdé. Ella continuà exercint el càrrec de presidenta, però entre que les bregues internes no acabaven i que els escàndols de corrupció s'amuntegaven l'un rere l'altre –i cada vegada eren més greus– el seu ànim anà decaient. Aleshores va pactar amb la direcció de Madrid la figura d'un candidat ocult, que la pogués substituir al capdavant de la candidatura autonòmica per a les eleccions de 2011. Algú nou, desconegut, fresc i que no tingués cap vincle amb el passat tèrbol que representava Matas.

Els lectors d'aquest setmanari varen ser els primers, la primavera del 2009, que pogueren veure escrit el nom de José Ramón Bauzà com a home des-

PP balear, ha fet seu el discurs anticatalanista de Carlos Delgado.

tinat a ser el futur president del PP. La font informant era un dels suports d'Estaràs, i també després de Bauzà. En aquell moment, però, ningú no acabava de creure-s'ho. Tanmateix, l'estratègia era clara i estava ben decidida: Estaràs aguantaria les tempestes internes i els escàndol derivats de

la corrupció com pogués, portaria el partit fins a la recta final de la legislatura i aleshores deixaria pas al candidat ocult, que rebria les benediccions de Madrid. Tanmateix, el guió s'hagué de rectificar. El capítol final va ser escrit molt abans que no era previst. Cansada de tot, Estaràs ja no aguantava més la pressió. Entre rumors que podria ser encausada judicialment, farta de les guerres internes i suposadament amb problemes de salut derivats de l'estrès, demanà a Mariano Rajoy de ser la candidata balear –en un lloc d'elecció assegurada– a la llista al Parlament Europeu a les eleccions del 2009. Val a dir que, essent diputada europea, té l'aforament propi dels diputats del Congrés, és a dir, que un jutge ha de demanar el plàcet a la Cambra per

encausar-la, cosa que no passa amb els diputats autonòmics. Rajoy li concedí el desig. Va ser elegida europarlamentària i va dimitir el juliol del 2009 com a diputada del Parlament Balear. No tenia cap necessitat de dimitir també de presidenta del partit, però estava farta de tot i el setembre del 2009 abandonà el màxim càrrec orgànic illenc. Madrid imposà José Ramón Bauzà com a nou president del PP balear.

Refermat i candidat a president.

Des de tot d'una d'ocupar el càrrec, Bauzà hagué d'entomar una nova ofensiva de l'anticatalanista Delgado. Exigia dia sí dia també un congrés extraordinari per triar president i futur candidat a president del govern. Bauzà contestava amb evasives, però la pressió a final d'any era tan intensa que el president digué que se sotmetria a un congrés extraordinari en què tots els militants –i no només delegats– triarien entre ell i qui es volgués presentar.

El dia 7 de març del 2010 es dué a terme l'elecció. Prop de 19.000 militants podien escollir el president de la formació a través de votació directa i secreta. Delgado s'hi va presentar. Féu una campanya duríssima, inclosos insòlits –per a una elecció interna– anuncis de premsa al diari que sempre li ha donat suport, *El Mundo-El Día de Baleares*. Bauzà, d'una altra banda, pactà internament amb gairebé tots els anomenats barons del partit, és a dir, persones amb pes territorial –que són o han estat batlles de pobles importants– i especialment amb els barons regionalistes com Jaume Font –entre més–, que no volien de cap manera que el missatge anticatalanista de Delgado es convertís en la referència del partit.

La participació en l'elecció interna tingué una participació molt alta de la militància –més del 50%– i guanyà aclaparadorament Bauzà, que es convertia, doncs, en el candidat a president del govern: el 70% dels votants l'elegiren, contra el 30% que votaren per Delgado. Pareixia, doncs, que Bauzà havia posat fi a la possibilitat que el PP virés cap a les posicions del radicalisme anticatalanista. Ho pareixia, només.

Miquel Payeras

Bauzà rebé el suport del 70% dels votants que participaren en l'elecció del candidat, al març